

Sygn. akt III AUa 38/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 października 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Anna Polak (spr.)
Sędziowie:	SSA Urszula Iwanowska SSO del. Aleksandra Mitros
Protokolant:	St. sekr. sąd. Edyta Rakowska

po rozpoznaniu w dniu 4 października 2016 r. w Szczecinie

sprawy L. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K.

o wysokość świadczenia

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Okręgowego w Koszalinie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 23 października 2015 r. sygn. akt IV U 882/15

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 38/16

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. decyzją z dnia 5 września 2013 roku odmówił L. M. prawa do ustalenia emerytury według nowych zasad, w oparciu o art. 55 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity opubl. w Dz. U. z 2015 roku, poz. 748, ze zm.) - zwanej ustawą emerytalną.

W odwołaniu od decyzji organu rentowego ubezpieczony podniósł, że przysługuje mu prawo do przeliczenia emerytury na podstawie art. 55 ustawy emerytalnej, gdyby świadczenie okazało się wyższe niż obliczone dotychczas. Mając na uwadze powyższą argumentację, ubezpieczony wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie prawa do przeliczenia emerytury.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie i podniósł, że w sprawie wystąpiła powaga rzeczy osądzonej, gdyż kwestia możliwości przeliczenia świadczenia została prawomocnie rozstrzygnięta w sprawie

sygnatura akt IV U 719/11. Organ rentowy stwierdził, że ubezpieczony nie powołał nowych okoliczności istniejących przed wydaniem decyzji, jak również przed wydaniem prawomocnego wyroku, które miałyby wpływ na prawo do świadczeń zgodnie z art.114 ust.1 ustawy emerytalnej.

Sąd Okręgowy w Koszalinie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych postanowieniem z dnia 29 stycznia 2014r. odrzucił odwołanie, a na wskutek zażalenia ubezpieczonego Sąd Apelacyjny w Szczecinie – III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych postanowieniem z dnia 2 kwietnia 2014r. oddalił zażalenie. Ubezpieczony wniósł następnie skargę kasacyjną na postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 2 kwietnia 2014r.

Sąd Najwyższy - Izba Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych postanowieniem z dnia 24 czerwca 2015r. uchylił zaskarżone postanowienie Sądu Apelacyjnego w Szczecinie oraz poprzedzające je postanowienie Sądu Okręgowego w Koszalinie z dnia 29 stycznia 2014r. i sprawę przekazał Sądowi Okręgowemu w Koszalinie do ponownego rozpoznania pozostawiając temu Sądowi orzeczenie o kosztach postępowania zażaleniowego przed Sądem Najwyższym (III UK 198/14).

Sąd Najwyższy podniósł w uzasadnieniu, że w sprawie nie zachodzi powaga rzeczy osądzonej, gdyż ubezpieczony, mając ustalone prawo do wcześniejszej emerytury, nie dochodzi kolejnego świadczenia, do którego prawo nabył na mocy art.27 ustawy o emeryturach i rentach z FUS po osiągnięciu wieku 65 lat. Zarówno poprzedni spór sądowy jak i obecny dotyczą natomiast sposobu obliczenia przyznanego świadczenia emerytalnego, a ściślej możliwości ustalenia wysokości świadczenia według zasad wynikających z art.26 w związku z art.55 ustawy emerytalnej. W art. 55 ustawy emerytalnej chodzi nie o przyznanie, lecz o obliczenie emerytury już nabytej po spełnieniu warunków z art.27 ustawy emerytalnej i przyznanej na wniosek złożony po dniu wskazanym w tym przepisie. Sąd Najwyższy dalej podniósł, że nie jest możliwa utrata uprawnienia do zweryfikowania wysokości długoterminowych świadczeń emerytalnych ustalonych w deklaratoryjnych decyzjach emerytalnych, więc emerytura może być wyliczana równolegle według zasad ustalonych w art.53 ustawy emerytalnej w związku z art.27 ustawy emerytalnej i według nowych zasad wynikających z art.26 ustawy emerytalnej w związku z art. 55 ustawy emerytalnej. Ubezpieczony nie traci bowiem na stałe możliwości zweryfikowania wysokości emerytury przyznanej mu w zaniżonej wysokości tylko dlatego, że pierwotnie organ rentowy obliczył świadczenie według dotychczasowych, zamiast nowych korzystniejszych zasad jeżeli – spełniając warunki do uzyskania emerytury na podstawie art.27 ustawy emerytalnej - wnioskodawca kontynuował ubezpieczenie emerytalne i rentowe po osiągnięciu przewidzianego w tym przepisie wieku emerytalnego oraz wystąpił z wnioskiem o przyznanie emerytury z art.27 ustawy po dniu 31 grudnia 2008r. W szczególności „prawomocność” wadliwej decyzji emerytalnej przyznającej zaniżone świadczenie według dotychczasowych zasad, której osoba uprawniona nie zaskarżyła, ani nawet prawomocny wyrok sądowy wydany w sprawie o powtarzające się długoterminowe świadczenia emerytalne lub rentowe nie stanowią przeszkody ani nie wywołują (nie prowadzą do) definitywnej „utrąty” prawa do zweryfikowania tych świadczeń w wysokości zgodnej z prawem jeżeli organ rentowy jest zobligowany lub wydaje kolejne decyzji w przedmiocie ponownego ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości, od których ubezpieczeni odwołują się o sądu. Przeciwnie stanowisko, wedle którego skarżący miałby być „dożywotnio” pozbawiony wyższej emerytury tylko dlatego, że organ rentowy obliczył mu świadczenie w niezgodnej z prawem (art.55) i zaniżonej wysokości, jawi się jako oczywiście niekonstytucyjne, bo sprzeczne z art.21 i 32 Konstytucji RP – przeto – w myśl art.2 Konstytucji RP – nie zasługuje na akceptację w demokratycznym porządku państwa prawa (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 4 września 2013r. , II UK 23/13, OSNP 2014 nr 6, poz.85 oraz z dnia 7 listopada 2013r., II UK 143/13, OSNP 2014 nr 10, poz.148).

Sąd Najwyższy wyjaśnił, że w przedmiotowej sprawie chodzi właśnie o zweryfikowanie wysokości przyznanego ubezpieczonemu na podstawie art.27 ustawy emerytalnej długoterminowego świadczenia emerytalnego i chociaż stan prawny (art.26 w związku z art.55 tej ustawy), w oparciu o który rozstrzygnięto prawomocnym wyrokiem poprzedni spór sądowy, nie uległ zmianie (aczkolwiek od tamtej pory w judykaturze dokonano jednoznacznej wykładni tychże przepisów), nie zachodzi powaga rzeczy osądzonej wykluczająca z mocy art.199 § 1 pkt 2 k.p.c. ponowne rozpoznanie wniosku o przeliczenie świadczenia, tym bardziej, że istotny z punktu widzenia przesłanek tego przeliczenia element stanu faktycznego, tj. kontynuowanie przez ubezpieczonego ubezpieczenia emerytalnego i rentowego po ukończeniu

65 roku życia, zapoczątkowany przed zakończeniem poprzedniego procesu, wykracza poza datę wyrokowania w tejże sprawie i trwa nadal, co okoliczności faktyczne w obydwu przypadkach nie są w pełni tożsame.

Sąd Okręgowy w Koszalinie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 23 października 2015 roku, po ponownym rozpoznaniu sprawy, zmienił zaskarżoną decyzję organu rentowego i przyznał ubezpieczonemu L. M. poczynając od 1 sierpnia 2013r. prawo do obliczenia wysokości emerytury na podstawie art. 26 w związku z art. 55 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (punkt 1 orzeczenia), zasądził od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. na rzecz ubezpieczonego L. M. kwotę 210 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania w postępowaniu kasacyjnym i przed Sądem I instancji (punkt 2 orzeczenia).

Sąd I Instancji oparł swoje rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych.

L. M., ur. (...), w dniu 9 września 2008r. zgłosił wniosek o emeryturę na podstawie art.29 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity opubl. w Dz. U. z 2015 roku, poz. 748, ze zm.) - zwanej ustawą emerytalną. Decyzją z dnia 18 września 2008r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury, począwszy od 1 września 2008r., tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. Wypłata emerytury podlegała zawieszeniu, gdyż ubezpieczony kontynuował zatrudnienie. Ubezpieczony w dniu (...) ukończył 65 lat i w tym też dniu rozwiązał stosunek pracy. 4 kwietnia 2011r. ubezpieczony wniósł o przeliczenie emerytury przy przyjęciu najkorzystniejszego wariantu. Jednocześnie tego samego dnia nawiązał stosunek pracy z nowym pracodawcą. Decyzją z dnia 7 kwietnia 2011r. organ rentowy przeliczył wysokość emerytury. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto wynagrodzenie, które stanowiło podstawę wymiaru składek w okresie 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu tj. od stycznia 1990r. do grudnia 2010r. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 241,22%. Decyzją z dnia 2 maja 2011r. organ rentowy ponownie przeliczył wysokość świadczenia emerytalnego. Do ustalenia podstawy wymiaru przyjęto wynagrodzenie, które stanowiło podstawę wymiaru składek z 10 lat kalendarzowych od stycznia 1998r. do grudnia 2007r. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 249,53%. Decyzją z dnia 26 maja 2011r. organ rentowy wstrzymał wypłatę emerytury wcześniejszej. W tym samym dniu organ rentowy przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury na podstawie art.27 ustawy emerytalnej od 1 maja 2011r., tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. Do ustalenia podstawy wymiaru przyjęto wynagrodzenie, które stanowiło podstawę wymiaru składek z 10 lat kalendarzowych od stycznia 1998r. do grudnia 2007r. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 249,53%.

Decyzją z dnia 6 czerwca 2011r. organ rentowy odmówił ubezpieczonemu przeliczenia prawa do emerytury na podstawie art.55 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z FUS. Ubezpieczony wniósł odwołanie od powyższej decyzji i Sąd Okręgowy w Koszalinie wyrokiem z dnia 24 sierpnia 2011r. wydanym w sprawie IVU 719/11 oddalił odwołanie. Sąd Apelacyjny w Szczecinie wyrokiem z dnia 16 lutego 2012r. oddalił apelację ubezpieczonego od powyższego wyroku.

W dniu 9 sierpnia 2013r. ubezpieczony zgłosił wniosek o przeliczenie emerytury na podstawie art.55 ustawy emerytalnej, jeżeli będzie wyższa od emerytury obliczonej na podstawie art.53 ustawy, wskazując, że kontynuuje ubezpieczenie emerytalne po osiągnięciu 65 roku życia. Zakład Ubezpieczeń Społecznych decyzją z dnia 5 września 2013r. odmówił przeliczenia emerytury zgodnie z wnioskiem, ponieważ ubezpieczony ma już ustalone prawo do emerytury od 1 września 2008r. W dacie wydania decyzji ubezpieczony nadal pozostawał w zatrudnieniu. Z ustaleń Sądu I instancji, przyjętych w oparciu o symulacyjny wyliczenia przedłożonego przez ZUS, wynika, że wysokość emerytura ubezpieczonego obliczona na podstawie art. 26 w zw. z art. 55 ustawy emerytalnej byłaby korzystniejsza od wysokości emerytury pobieranej obecnie.

W oparciu o tak poczynione ustalenia faktyczne Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie zasługiwało na uwzględnienie. Wskazując na treść art. 55 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity opubl. w Dz. U. z 2016r. poz. 887) – ze zmianą od września 2016r. - zwanej ustawą emerytalną – wyjaśnił, że podziela w całości stanowisko prawne Sądu Najwyższego, wyrażone w niniejszej sprawie w postanowieniu z dnia 24.06.2015r., III UK 198/14, że ubezpieczony nie utracił na stałe możliwości zweryfikowania

wysokości emerytury przyznanej, skoro skarżący kontynuował ubezpieczenie po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego i spełnił pozostałe warunki, o których mowa w art. 55 ustawy emerytalnej, tj. złożył wniosek o przyznanie emerytury na podstawie art. 27 ustawy po dniu 31 grudnia 2008r. i przeliczenie emerytury jest dla niego korzystniejsze, to jego emerytura powinna być wyliczona na podstawie art. 55 ustawy w związku z art.26 ustawy emerytalnej.

Sąd Okręgowy przywołując również stanowisko prawne Sądu Najwyższego, wyrażone w orzeczeniu z dnia 18 września 2014r., sygn. I UK 27/14, z dnia 8 lipca 2015 r. II UK 217/14, i wskazując na uchwałę Sądu Najwyższego z 4 lipca 2013r., sygn. II UZP 4/13, opubl. OSNP 2013/21-22/257; wyrok z 10 lipca 2013r., sygn. II UK 424/12, opubl. LEX nr 1341674) wyjaśnił, że podziela także linię orzecniczą sądów apelacyjnych (wyrok Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z 9 lipca 2013r., sygn. III AUa 302/13, wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 18 marca 2014r., sygn. III AUa 1223/13). Sąd orzekający podniósł, że z dokumentów znajdujących się w aktach emerytalnych wynika, iż ubezpieczony spełnił warunki do uzyskania emerytury w oparciu o art. 27 tej ustawy (taka emerytura została mu przyznana decyzją z dnia 26 maja 2011r.) Po osiągnięciu wieku emerytalnego określonego w tym przepisie (w dniu (...) ukończył 65 lat) kontynuował od 4 kwietnia 2011r. ubezpieczenie emerytalno-rentowe – od tej daty był zatrudniony w (...) Zespole (...) w K.. Wreszcie z wnioskiem o emeryturę z art.27 ustawy emerytalnej wystąpił w dniu 9 maja 2011r., czyli po 31 grudnia 2008r. Skoro więc skarżący kontynuował ubezpieczenie po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego oraz spełnił dalsze warunki, o których mowa w art. 55 ustawy, tj. złożył wniosek o przyznanie emerytury na podstawie art. 27 ustawy po dniu 31 grudnia 2008r. i przeliczenie emerytury jest dla niego korzystniejsze, to jego emerytura powinna być wyliczona na podstawie art. 55 ustawy w związku z art.26 ustawy emerytalnej. Przepis art. 55 cyt. ustawy nie stanowi samodzielnej podstawy przyznania emerytury, a umożliwia jedynie wariantowe ustalenie wysokości emerytury przyznawanej na podstawie art. 27 tej ustawy, dla ubezpieczonego, który kontynuował ubezpieczenie emerytalne i rentowe po osiągnięciu wieku emerytalnego oraz wystąpił z wnioskiem o emeryturę po dniu 31 grudnia 2008r. Dopiero gdy, emerytura obliczona w myśl art. 26 ustawy okaże się wyższa niż obliczona zgodnie z art. 53 ustawy, wnioskodawca uzyska do niej prawo. Jednak, na polecenie Sądu orzekającego, organ rentowy wykonał symulacje wyliczenia wysokości emerytury na podstawie art. 26 w zw. z art. 55 ustawy emerytalnej, i okazała się, że jest ona korzystniejsza niż wysokość emerytury, którą dotychczas otrzymywał ubezpieczony.

Tak argumentując Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał ubezpieczonemu prawo do przeliczenia emerytury zgodnie z jego wnioskiem.

Z rozstrzygnięciem Sądu Okręgowego nie zgodził się organ rentowy. Zaskarżył wyrok w całości. Wyrokowi zarzucił:

- naruszenie prawa materialnego, tj. art. 55 ustawy emerytalnej, w brzmieniu obowiązującym przed jego nowelizacją z dniem 1.05.2015r. (dodanie art.55a ustawy emerytalnej), poprzez:

- błędną jego wykładnię, polegającą na uznaniu, że przepis w brzmieniu obowiązującym przed jego nowelizacją dokonanej z dniem 01.05.2015r., dopuszczał możliwość ponownego obliczenia wysokości emerytury na podstawie art.26 cyt. ustawy ubezpieczonemu urodzonemu przed 31.12.1948r., bez względu na to, czy przed osiągnięciem powszechnego wieku emerytalnego i nabyciem prawa do emerytury na podstawie art. 27 cyt. ustawy, ubezpieczony został uprawniony do pobierania wcześniejszej emerytury, a także bez względu na to, czy bezpośrednio po osiągnięciu wieku emerytalnego ubezpieczony nieprzerwanie kontynuował ubezpieczenie, podczas gdy przepis ten przewidywał możliwość obliczenia emerytury w trybie art. 26 cyt. ustawy tylko takiemu ubezpieczonemu, który nie jest uprawniony do pobierania wcześniejszej emerytury i który mimo spełnienia warunków do powszechnej emerytury na podstawie art. 27 ustawy kontynuuje ubezpieczenie emerytalno- rentowe po osiągnięciu wieku emerytalnego, a więc pozostaje w nieprzerwanym ubezpieczeniu, którym został objęty przed datą ukończenia tego wieku,

- błędne jego zastosowanie i przyjęcie, że ma on zastosowanie również w przypadku ubezpieczonego mimo, że przed dniem spełnienia warunków do przyznania powszechnej emerytury na podstawie art.27 ustawy, nabył prawo do pobierania wcześniejszej emerytury, a po osiągnięciu wieku emerytalnego nie kontynuował ubezpieczenia, tj. nie pozostawał w nieprzerwanym ubezpieczeniu przed i po osiągnięciu tego wieku.

Wskazując na powyższe, skarżący wniósł o:

1. zmianę wyroku i oddalenie odwołania,
2. zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Ubezpieczony nie ustosunkował się do treści apelacji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Apelacyjny w pełni podzielił ustalenia faktyczne zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, jak też i argumentację prawną. W niniejszej sprawie nie ulegało wątpliwości, że ubezpieczony L. M., urodzony (...), decyzją z dnia 18.09.2008r., znak (...), nabył na podstawie art. 27 ust. 1 ustawy emerytalnej prawo do emerytury począwszy od dnia 01.09.2008r., i równocześnie zawieszono ubezpieczonemu wypłatę świadczenia z powodu kontynuacji zatrudnienia. Posiadał status ubezpieczonego po osiągnięciu wieku emerytalnego, tj. 65 lat i kontynuował zatrudnienie po nabyciu prawa do emerytury „na starych zasadach”. Ubezpieczony następnie wystąpił wnioskiem z dnia 9.08.2013r. o przyznanie mu emerytury obliczonej według nowych zasad, zgodnie z art. 26 w zw. z art. 55 ustawy emerytalnej. W dacie złożenia nowego wniosku spełnił wymóg posiadania co najmniej 65 lat, konieczny do ustalenia prawa do emerytury w powszechnym wieku emerytalnym, zgodnie z art. 55 w zw. z art. 27 i art. 100 ust. 1 ustawy emerytalnej. Spór w sprawie sprowadzał się do wykładni przepisu art. 55 ustawy emerytalnej.

Zgodnie bowiem z art. 55 ustawy emerytalnej ubezpieczonemu spełniającemu warunki do uzyskania emerytury na podstawie art. 27, który kontynuował ubezpieczenia emerytalne i rentowe po osiągnięciu przewidzianego w tym przepisie wieku emerytalnego i wystąpił z wnioskiem o przyznanie emerytury po dniu 31 grudnia 2008 r., może być obliczona emerytura na podstawie art. 26, jeżeli jest wyższa od obliczonej zgodnie z art. 53.

Wykładnia ww. przepisu znalazła obszernie wyjaśnienie w bogatym orzecznictwie Sądu Najwyższego przytoczonym przez Sąd Okręgowy oraz w orzecznictwie sądów powszechnych, przy czym, Sąd Odwoławczy w całości podziela stanowisko wypracowane przez powołane w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku orzecznictwo. W wyniku tej wykładni uzasadnione jest stwierdzenie, że ubezpieczony, po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego i w związku z kontynuującą ubezpieczenie emerytalno-rentowe i po złożeniu wniosku o emeryturę po dniu 31 grudnia 2008 r., ma prawo do ustalenia wysokości świadczenia emerytalnego przy uwzględnieniu art. 26 w związku z art. 55 ustawy emerytalnej. Odpowiedzią na zarzuty apelującego organu rentowego w niniejszej sprawie jest również wydane w niniejszej sprawie postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 czerwca 2015r., sygn. III UK 198/14, jak i na płaszczyźnie innej sprawy, również przywołany przez Sąd Okręgowy, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 września 2014 r., I UK 27/14, w których to orzeczeniach wyraźnie wskazano, że za nietrafną należy uznać konstatację, iż osobom wskazanym w art. 55 ustawy emerytalnej i spełniającym przewidziane w tym przepisie warunki, nie może być przyznana emerytura obliczona w sposób określony w art. 26 ustawy emerytalnej. Nie można bowiem w takim wypadku mówić o złożeniu kolejnego wniosku emerytalnego o przyznanie „emerytury po emeryturze”. W przepisie art. 55 ustawy emerytalnej chodzi nie o przyznanie, lecz o obliczenie według innych zasad emerytury już nabytej po spełnieniu warunków z art. 27 ustawy emerytalnej i przyznanej na wniosek złożony po dniu wskazanym w tym przepisie. Wyraźnie stanowi się w nim o możliwości obliczenia emerytury na podstawie art. 26 ustawy emerytalnej, czyli - wnioskując z treści przepisu - emerytury przyznanej na wniosek zgłoszony po dniu 31 grudnia 2008 r., po spełnieniu warunków określonych w art. 27 ustawy emerytalnej. Nie chodzi też o osoby, które wstrzymywały się z pobieraniem należnej emerytury. Dalej Sąd Najwyższy wyjaśnił, że zasadnicze znaczenie dla zastosowania art. 55 ustawy emerytalnej ma utrzymywanie przez osobę w nim określonej statusu osoby ubezpieczonej (art. 4 ust. 13 ustawy emerytalnej) oraz stwierdził, że status ten zachowują osoby, które przeszły na emeryturę, jeżeli po przyznaniu prawa podlegają obowiązkowym lub dobrowolnym ubezpieczeniom społecznym (art. 13 i 14 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych, tekst jednolity opublikowany w Dz. U. z 2015 roku, poz. 121, ze zm.).

W konsekwencji, emerytura osób, które spełniły warunki przewidziane w art. 27 emerytalnej i pobierały świadczenia na wniosek złożony po dniu 31 grudnia 2008 r. powinna być wyliczona na podstawie art. 53 ustawy emerytalnej z uwzględnieniem art. 55 w związku z art. 26 ustawy emerytalnej, jeżeli po ukończeniu wieku 60 lub 65 lat podlegały ubezpieczeniom społecznym obowiązkowo lub dobrowolnie. Nadto, w uzasadnieniu tego wyroku Sąd Najwyższy podniósł również, że w art. 55 ustawy emerytalnej chodzi nie o przyznanie, lecz o obliczenie według innych zasad emerytury już nabytej po spełnieniu warunków z art. 27 ustawy emerytalnej i przyznanej na wniosek złożony po dniu wskazanym w tym przepisie. Wyraźnie stanowi się w nim o możliwości obliczenia emerytury na podstawie art. 26 ustawy emerytalnej, czyli - wnioskując z treści przepisu - emerytury przyznanej na wniosek zgłoszony po dniu 31 grudnia 2008 r., po spełnieniu warunków określonych w art. 27 ustawy. Nie chodzi też o osoby, które wstrzymywały się z pobieraniem należnej emerytury. Pogląd o czystym koncie emerytalnym osób zgłaszających wniosek na podstawie art. 55 ustawy emerytalnej został obalony we wspomnianej uchwale z dnia 4 lipca 2013 r., sygn.. II UZP 4/13. Gdyby zresztą ustawodawca miał uznać taką praktykę przy zastosowaniu art. 55 ustawy za niedopuszczalną, niezbędne byłoby zaznaczenie w tym przepisie, że wyliczenie emerytury w powszechnym wieku emerytalnym możliwe jest tylko raz, w związku z pierwszym wnioskiem emerytalnym. Takiego zastrzeżenia nie ma w treści tego przepisu i nie można go z niej wywodzić (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 2014 r., sygn. I UK 345/13, Lex nr 1455228). Według Sądu Najwyższego, nie jest możliwa utrata uprawnienia do zweryfikowania wysokości długoterminowych świadczeń emerytalnych ustalonych w deklaratoryjnych decyzjach emerytalnych, więc emerytura może być wyliczona równolegle według zasad ustalonych w art. 53 ustawy emerytalnej w związku z art. 27 ustawy emerytalnej i według nowych zasad wynikających z art. 26 ustawy emerytalnej w związku z art. 55 ustawy emerytalnej (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2013 r., II UK 143/13, OSNP 2014/10/148). Sąd Najwyższy podkreślił także, że zasadnicze znaczenie dla zastosowania art. 55 cyt. ustawy ma utrzymywanie przez osobę w nim określonej statusu osoby ubezpieczonej (art. 4 ust. 13 cyt. ustawy) oraz stwierdził, iż status ten zachowują osoby, które przeszły na emeryturę, jeżeli po przyznaniu prawa podlegają obowiązkowym lub dobrowolnym ubezpieczeniom społecznym (art. 13 i 14 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych). W konsekwencji, emerytura osób, które spełniły warunki przewidziane w art. 27 i pobierały świadczenia na wniosek złożony po dniu 31 grudnia 2008 r. powinna być wyliczona na podstawie art. 53 z uwzględnieniem art. 55 w związku z art. 26 ustawy, jeżeli po ukończeniu wieku 60 lub 65 lat podlegały ubezpieczeniom społecznym obowiązkowo lub dobrowolnie.

Sąd Apelacyjny podziela również w pełni ugruntowane w tej materii orzecznictwo pozostałych sądów apelacyjnych, prezentujące tożsame stanowisko prawne, w tym: wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 21 czerwca 2016 r., III AUa 1586/15, wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 7 czerwca 2016 r., wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 25 maja 2016 r., III AUa 1050/15, wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 19 maja 2016 r., III AUa 1006/15, wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 12 maja 2016 r., III AUa 39/16, wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 12 maja 2016 r., III AUa 39/16, III AUa 1780/15, wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 10 maja 2016 r., III AUa 1278/15, wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 16 marca 2016 r., III AUa 1300/15, wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 16 marca 2016 r., III AUa 1286/15, wyrok Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 11 lutego 2016 r., III AUa 990/15, wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 10 lutego 2016 r., III AUa 1199/15). Zgodnie więc z utrwaloną linią orzecniczą, uzyskanie wcześniejszej emerytury, pobieranie następnie świadczenia z tego tytułu, czy brak kontynuacji zatrudnienia po złożeniu wniosku o obliczenie emerytury według nowych zasad, nie wyłącza w żaden sposób zastosowania regulacji przewidzianej w art. 55 ustawy emerytalnej. Prawo do takiego obliczenia emerytury jest niezależne od faktu przejścia przez ubezpieczonego na emeryturę wcześniejszą lub w niższym wieku emerytalnym. Organ rentowy winien przeliczyć emeryturę ubezpieczonemu według nowych zasad, jak i według dotychczasowych, a następnie przyznać świadczenie w wyższej wysokości. Pozbawienie takiego uprawnienia stanowi dyskryminację osób, które po uzyskaniu prawa do świadczenia emerytalnego w dalszym ciągu pracowały i odprowadzały składki na ubezpieczenia społeczne. Orzecznictwo wskazuje także, że art. 55 ustawy nie zawiera zastrzeżenia, że wniosek o przejście na emeryturę w powszechnym wieku ma być pierwszym wnioskiem o przejście na emeryturę. W związku z powyższym, jeżeli spełnione zostały wszystkie przesłanki do przyznania świadczenia emerytalnego w myśl omawianego przepisu, to świadczenie takie winno być przyznane i to niezależnie od tego, czy wniosek został złożony po raz pierwszy czy nie. Również odmowa obliczenia świadczenia ze względu na okoliczność, że ubezpieczony złożył kolejny wniosek o świadczenie emerytalne, jest niezgodna z obowiązującymi

przepisami prawa. W przepisach ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych brak jest też podstaw dla stanowiska, że art. 55 znajdował zastosowanie wyłącznie do takich osób uprawnionych do emerytury na podstawie art. 27, które na dzień 31 grudnia 2008 r. nie miały potwierdzonego decyzją statusu emeryta i nie pobrały wcześniej przyznanej emerytury, a przyznanie i otrzymanie choćby za jeden miesiąc przed tą datą jakiegokolwiek emerytury obliczonej na podstawie art. 53 ustawy emerytalnej wyklucza zastosowanie art. 55 w zw. z art. 26 tej ustawy. Sąd Apelacyjny w całości podziela przedstawione powyższej stanowisko i poglądy Sądu Najwyższego i w świetle przedstawionych powyżej rozważań zarzuty apelacji uznaje za chybione.

W niniejszej sprawie, w której stan faktyczny jest bezsporny, należy przyjąć, że L. M., który kontynuował ubezpieczenia emerytalne i rentowe oraz spełniał warunki, o których mowa w art. 55 ustawy emerytalnej, w tym złożył wniosek o przyznanie emerytury na podstawie art. 27 ustawy po dniu 31 grudnia 2008 r., nabył prawo do przeliczenia świadczenia na podstawie art. 53 i - jak ten przepis stanowi - "z uwzględnieniem" art. 55 ustawy, gdyż po nabyciu prawa do emerytury kontynuował ubezpieczenie rentowo – emerytalnej od dnia 1 września 2010r. Ubezpieczony, po ustaleniu prawa do świadczenia emerytalnego w dalszym ciągu kontynuował zatrudnienie i podlegał ubezpieczeniom społecznym, a zatem spełnił wszystkie przesłanki, które są wymagane przez ustawodawcę do ponownego obliczenia wysokości emerytury. Organ rentowy niezasadnie więc odmówił ubezpieczonemu takiego przeliczenia. Wbrew też zarzutowi apelacyjnemu, przywołany przepis art. 55 ustawy emerytalnej nie uzależnia prawa do obliczenia emerytury od spełnienia warunku posiadania nieprzerwanego statusu osoby ubezpieczonej. Nadto, wbrew stanowisku skarżącego, dodanie od 1 maja 2015 r. art. 55a ustawy emerytalnej nie stanowi zmiany stanu prawnego, ale jego potwierdzenie i doprecyzowanie, nie tworzy więc nowej normy prawnej. Wobec jednolitej wykładni art. 55 cyt. ustawy przyjętej w orzecznictwie sądowym, uznać należy, iż jego normatywny sens został wyznaczony przez judykaturę (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 7 czerwca 2016 r., III AUa 1780/15).

Z powyższych względów Sąd Apelacyjny uznał, że zaskarżony wyrok oparty na prawidłowych ustaleniach faktycznych odpowiada prawu, zaś apelacja jako bezzasadna, podlega oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

SSA Urszula Iwanowska SSA Anna Polak SSO del. Aleksandra Mitros